

Kovbojské pravdy

Pro Sama Sheparda

Uvolněný, pod oblohou, bloumá v myšlenkách. Povaha práce. Povaha zahálky a nebe samotné s jeho vzdouvajícími se masami mraků, tak blízko, že by šlo nahodit laso a přitáhnout si obláček pod hlavu jako polštář nebo si s ním naplnit břicho. Chlebem jíst fazole v omáče s oblačnou fláкотou a pak se jen tak natáhnout a trochu si zdřímnout. To je život!

Den moci. Má narozeniny. A v této zvláštní, sladké atmosféře dýchá. Narodil se ve svitu táborového ohně a na nebi kroužil červený jestřáb. Jeho matka ho nosila na zádech a jeho otec ho houpal do rytmu falešně broukané balady, aby usnul.

Opatrně odhaluj svou duši, opatrně
Ať ji neodhalíš úplně

Budí se cuknutím, toulavý pasák bez cíle, překypující dobrotou a svědivým nutkáním zmizet. Zvedá svoje břímě a hází si ho přes rameno. Jeho vlastní způsob žití, jeho vlastní konec.

Kruté a oslnivé rozhodnutí. Přijal vznešenost svého osudu bez okolků, se srdcem slepě poslušným, a jeho dar leží rozbalený před ním: svoboda, ohromná svoboda.

Všeho se vzdal, kromě jedné věci. Jedno požehnané smítko si schoval pro sebe, jedno jediné laso. Schovej si něco pro sebe, ospale mrmlá mezi záchvaty smíchu. Protože jestli chceš plivat na nebe, radši se u toho chechtej.

Stojí, pošilhává po slunci; všechno je tak zatraceně krásné, dost na to, aby z toho člověka začalo bolet v krku. Očima prozkoumává terén, svoji dlaň, zlatavá nepříjemnost pro jeden malý okamžik pravdy. A tohle zjistil.

Pracuje z lásky k práci, on sám, mýtí les, tahá naplavené dřevo z řeky, spravuje si postel. Někdy ho to unavuje – je plný bláznivé naděje. Nikomu se nezodpovídá a nikdo ho nechválí.

Nejsi zapomenutý
To je jeho slovo
Jeho velká pravda
Jak se snaží znovu předvést
rituály mládí
Dát věci do pořádku
Zaprášený kousek lidskosti
Nájemná ruka nebes